

Stad van Legendes

Lukas Willaert

In loving memory of Wifi

Intro

Terwijl de regen met bakken uit de lucht viel, moeten nu actie ondernemen, anders worden de problemen alleen maar groter. En jij bent niet de enige die moeite heeft met deze weersomstandigheden.’ De vrouw, begin dertig, met nat lang haar, keek Light bezorgd aan. ‘Hij is altijd al prikkelbaar geweest, Light. Wat is er gebeurd?’

Voordat Light kon antwoorden, betrad een jonge vrouw voorzichtig de open plek. Ze leek ongemakkelijk om hier te zijn, niet ouder dan twintig, met donkerbruin haar en felrode ogen vol angst en hoop. Squint keek boos naar Light. ‘Wat betekent dit, Light? Wat doet zij hier? Je weet dat ze hier niet hoort te zijn.’ De jonge vrouw kromp angstig ineen. Toen de andere vrouw naar haar toe wilde lopen, hield Squint haar tegen. ‘Het is niet veilig, Violet. Ik wil niet dat jij hierbij betrokken raakt.’ ‘Ik heb jouw bescherming niet nodig, Squint! Kun je niet zien dat je haar bang maakt met je geroep?’ kaatste Violet terug. Squint liet haar bedeesd los, en vastberaden stapte Violet naar het meisje. Ze stak haar handen uit om het meisje gerust te stellen, dat na aarzeling haar handen aannam. Op het moment van aanraking draaiden Violets ogen weg en viel ze versuft op de grond. Squint snelde schreeuwend naar Violets bewusteloze lichaam, zijn stem een mix van woede en bezorgdheid. De andere vrouw kon alleen maar met grote bange ogen toekijken,

terwijl Light probeerde zijn emoties onder controle te houden. Het was niet zijn bedoeling geweest om Violet in gevaar te brengen. Hij wilde niemand in gevaar brengen, maar dat was nu toch gebeurd. Hij zag zichzelf als een leider, maar welk soort leider brengt zijn vrienden in gevaar?

Violet werd plotseling duizelig. Honderden herinneringen flitsten door haar hoofd, sommige lang vergeten, andere vers. Het deed pijn aan haar hoofd. Toen ze haar ogen weer opende, zag ze niets dan dikke mist. Ze kon nog net de puntige spitsen van een bergketen in de verte onderscheiden. Vanuit de mist naderde een silhouet. Niet wetende in welke herinnering ze was beland, wat de vrouw allemaal had meegemaakt, probeerde ze zich in de mist te verstoppen. Het silhouet stopte recht voor haar. Toen ze haar hoofd durfde op te richten, wachtten twee paar azuurblauwe ogen op haar. ‘Zorg goed voor mijn dochter. Ze verdiende het niet om zo bij jullie te komen. Zo stond het niet in de sterren,’ zei de figuur. ‘Zo werd het mij niet verteld.’ De mist klaarde op, en met de opgaande rook verdween ook de figuur, alsof ze nooit had bestaan. Met een heldere omgeving kon Violet zien waar ze was.

Violet bevond zich in een bos omringd door bomen met afvallende gele bladeren, die een knisperend tapijt vormden onder haar voeten. In de verte zag ze een tiener spelen met de laatste bladeren aan de takken, haar lach

klonk door de stilte van de herfst heen. Ze was veel te oud om nog met bladeren te spelen, maar ze leek plezier te hebben. Geluiden in de verte onderbraken haar gedachten. De tiener stopte gealarmeerd met spelen en liep op het geluid af. Violet voelde dat ze ook naar de bron van het geluid moest gaan. Niet wetend wat haar te wachten stond, hield ze wat afstand tussen zichzelf en de tiener. Het meisje stapte om een boom heen en verdween. Een luid geschreeuw doorbrak de ijzige stilte. Violet haastte zich naar de tiener toe. De boom was zo dichtbij, een paar meter, Violet had een kleinere afstand moeten bewaren. Ze begon zichzelf binnensmond te vervloeken toen ze de boom bereikte. Een vloek die stakte in haar keel en eindigde in een rilling die over haar rug liep.

Ze zag nog net de doornige takken terugtrekken over het levenloze lichaam van de tiener. Haar huid zat vol vuile schrammen, haar kleren waren gescheurd en haar mond stond open in een stille schreeuw. Langzaam verloren haar felrode ogen hun intensiteit, tot ze volledig zwart waren. Toen Violet weer kon bewegen, zag ze dat de mysterieuze vrouw weer naast haar stond. Met lede ogen keek ze naar het schouwspel. Violet wilde dat ze iets kon veranderen aan de situatie, dat moeder en dochter niet op deze manier gescheiden werden maar ze wist dat het ten strengste verboden was om deze gebeurtenissen ongedaan te maken of zelfs maar aan te passen. Het zou

catastrofale gevolgen hebben, niet alleen voor haar, maar ook voor deze mensen.

Violet opende haar ogen en keek recht in Squints bezorgde blik. 'Is alles in orde met je?' vroeg hij zachtjes. Ze knikte langzaam en probeerde overeind te komen, terwijl Squint haar ondersteunde. 'Dit is al vaker gebeurd,' mompelde ze, haar stem schor van vermoeidheid. Eindelijk op haar benen, liep ze wankelend naar Light toe, negerend hoe Squint haar met bezorgde ogen volgde. Ze nam Light-hand vast en trok hem apart. 'Waarom heb je niet gezegd dat ze een van ons is?' barstte ze uit tegen Light. 'Je weet dat Squint niet zo moeilijk zou doen als hij de waarheid wist.' Light rolde met zijn ogen. 'Ik wilde het vertellen, maar ze was eerder op de open plek dan ik dacht,' verdedigde hij. Hij wist dat het een zwak weerwoord was, maar hij kon het zich niet veroorloven Violet tegen zich in het harnas te jagen. Hij twijfelde al aan zijn positie als leider en wilde niet dat anderen dat ook deden. 'Je had het kunnen zeggen terwijl ik vastzat in haar gedachten,' weerlegde Violet. Hier had Light geen antwoord op. Net toen hij over iets anders wilde beginnen, werd de discussie onderbroken door een stem: 'Ik hoop dat jullie het gezellig hebben hier met z'n tweetjes, maar er is nog steeds een vreemdeling op onze open plek.' Violet reageerde snel: 'Squint, stop ermee. Ze is geen vreemdeling, ze hoort bij ons. Ik begrijp dat verandering moeilijk voor je is, maar maak het haar alsjeblieft

comfortabel.’ Light vulde aan: ‘Omdat ik weet hoe het voor ons was, hoe het voor jullie was, zal ze hier nog even moeten wennen.’ Squint draaide zich met een hoorbare zucht om en keek naar de tiener die nog steeds op dezelfde plek stond. Hij zette een paar stappen in haar richting, zijn hand uitgestoken. ‘Misschien zijn we niet goed begonnen. Wat dacht je ervan als ik je een rondleiding geef?’ Zijn toon was nu zachter en uitnodigender. Met trillende handen accepteerde ze zijn voorstel, en samen vertrokken ze voor een lange wandeling achter de bomenrij.

Violet leunde vermoeid tegen de stenen tafel, waar Light haar vergezelde. Zijn ogen stonden vol twijfel. ‘Het zal vanaf hier alleen maar erger worden, nietwaar?’ vroeg hij, een vraag waarop ze beiden het antwoord wisten maar die niemand durfde uit te spreken. ‘We gaan donkere tijden tegemoet. We moeten ons goed voorbereiden,’ antwoordde Violet, haar stem rustig maar met een zweem van bezorgdheid.

Na violets reactie was er een bezorgde stilte op de open plek. Een stilte die pas werd doorbroken toen Squint terugkwam van zijn wandeling met de mysterieuze jonge vrouw. Haar blauwe ogen straalden nu met een andere glans, hoopvoller en levendiger dan voorheen. ‘Nu al terug.’ Vroeg Light verbaasd. ‘Ik heb haar enkel de directe omgeving getoond. Er is geen haast om alles al te zien.’ antwoordde Squint. Violets aandacht was

gevestigd op de vreemdeling: ‘Wat vond jij ervan.’ De tiener keek eerst even vragend naar Squint maar begon toen op haar gemak tegen Violet te praten ‘Squint is echt aangenaam,’ zei ze opgewekt. Haar ogen glinsterden nog steeds van de opwindning. ‘De rondleiding was fantastisch. Hij kan echt alles zo goed uitleggen.’ Squint snoof diep, zijn borst zwol op van trots. Violet rolde met haar ogen, een mix van genegenheid en lichte irritatie op haar gezicht. Light glimlachte flauwtjes, wetende dat dit slechts het begin was van haar reis in hun wereld.

Hoofdstuk 1

Het schaduwwrijke bos, de helder stromende rivier en de paars oplichtende bloemen baadden in een groene gloed toen een abrupte schreeuw de nachtelijke stilte doorbrak. In de lucht verscheen een vallend silhouet. Het lichaam kwam met een doffe plof neer op de met zacht mos overgroeide bodem. Een geschrokken bosuil, zijn jacht vergeten, vloog met enorme snelheid weg naar de veiligheid van de kruinen. Een vos, gewekt uit zijn slaap, sloop achterdochtig naar het lichaam toe, hopend een tweede heerlijkheid te vinden. De vorige leek ondertussen al een eeuwigheid geleden te zijn verdwenen. De knisperende bladeren onder zijn poten gaven zijn positie prijs, maar dat deerde hem niet. Zolang hij maar bij het wezen kon komen, zou alles beter worden. De vos schrok op uit zijn gedachten toen hij een zacht gekreun hoorde en het lichaam zag bewegen. Haastig schoot het dier naar de dichtstbijzijnde struik toen het wezen zich oprichtte en een paar stappen zette voordat het weer omviel.

De eerste zonnestralen wekten Eilion uit zijn slaap. Met angstige ogen keek hij om zich heen, terwijl hij de stekende pijn negeerde en tevergeefs probeerde op te staan. Hij zag de verwilderde takken en groene bladeren. Bomen had hij de laatste tijd genoeg gezien. Ottengrun, zijn geliefde stad, had behoefte aan meer grondgebied,

maar de aangrenzende steden wilden dat niet afstaan. Conrad, zijn getalenteerde heerser, wist dat zijn leger niet op kon tegen die van Oskeld of Angolnest. Dus besloot hij om Antalis te ontbossen. Dat bleek een cruciale fout. Het bos vocht terug.

De dag dat de ontbossing begon, verliep alles nog goed. De houthakkers hadden werk, de houtbewerkers hadden nieuwe grondstoffen en de stad had meer grondgebied maar de volgende ochtend was het ontboste deel dichter begroeid dan daarvoor en werden de houthakkers levenloos teruggevonden. De grondstoffen van de houtbewerkers waren verrot en de al behandelde stukken lagen gebroken op de grond. Het was duidelijk dat het bos zich niet door de mensen liet verdrijven. Conrad stopte onmiddellijk met de ontbossing en verbood onbevoegden om Antalis te betreden. Hij stelde een team van biologen, pathologen en dendrologen samen om het mysterieuze woud te onderzoeken. Zij werden samen met een paar wachters naar het bos gestuurd om het te onderzoeken. Er werd niets abnormaals gevonden, maar Conrad hield het bos voorlopig op verboden toegang. Verschillende jongeren en zelfs sommige volwassenen hielden zich hier niet aan. Ze gingen toch het bos in en kwamen meestal heelhuids terug. Anderen kwamen terug met schaafwonden of een verstuikte voet, maar er verdween niemand.

Weken gingen voorbij en Conrad besloot het bos weer vrij te geven, zolang niemand het ecosysteem verstoorde. Het was ook in deze weken dat de dochter van Sylvanna, de machtige magiër, in Ottengrun verbleef. Natla, haar dochter, werd met eerbied en nieuwsgierigheid begroet door de inwoners van de stad. Sylvanna's kracht en wijsheid waren legendarisch, en velen geloofden dat haar aanwezigheid een zegen voor de stad was. Anderen geloofden dat Natla juist de reden was dat het bos zich vreemd gedroeg, dat Sylvanna, Ottengrun wilde straffen voor Conrads hebberigheid. Het feit dat de natuur reageerde op Natla's emoties hielp niet om die roddels de kiem in te smoren. De ochtend na Natla's aankomst, fluisterden de winden vreemd door de straten van Ottengrun, alsof ze haar aanwezigheid erkenden. Eilion merkte op hoe zelfs de bloemen in de stadstuinen leken te bloeien in ongebruikelijke patronen, gevoed door de magie die Natla omgaf. Ze had in de tussentijd wel een slaapplek nodig en Conrad wees Eilions huis aan als Natla's verblijfplaats. Als generaal van Conrads leger en een geliefd figuur binnen Ottengrun was zijn vader, Griffon, de aangewezen gastheer voor Natla.

Er gingen vaak roddels rond over de schoonheid van jonge vrouwen die dan helemaal niet correct blijken te zijn. Verzinsels van een paar verliefde jongens die dachten kans te maken bij een buitenaardse schone. Bij Natla was dit ook het geval. Het enige verschil was dat

de dingen die verteld werden, nog niet in de buurt kwamen van haar werkelijke schoonheid. Haar vuurrode ogen konden zoveel vertellen en tegelijkertijd emotioneel zijn. Eilion werd er gek van. Elke morgen stond er wel een rij jonge mannen bij de voordeur. Stuk voor stuk waren ze daar om Natla te versieren, zonder succes natuurlijk. Ze leek geen interesse te hebben in hen. Eilion deed niet mee aan de goedkope versiertrucs en de cliché openingszinnen van de andere jongens. Wat zou een vrouw als Natla ooit in hem kunnen zien? Toch kon hij niet ontkennen dat hij haar aantrekkelijk vond. Haar vuurrode ogen intrigeerden hem en haar stille kracht maakte haar des te mysterieuzer. In haar aanwezigheid voelde hij zich echter klein en onzeker. Hij besloot haar te behandelen met het respect en de vriendelijkheid die hij zijn eigen zus zou tonen, hopen dat zijn oprechte benadering ooit een verschil zou maken.

Zoals elke ochtend gingen Eilion en zijn vader naar het oefenterrein om te trainen, in de hoop dat hij op een dag in het leger zou dienen. Hij wilde zelf generaal worden en zo in de voetsporen van zijn vader treden. De beste manier om dat te doen was om jezelf op te werken door de rangen. Eilion had al alles uitgedacht. Eerst bij de infanterie toetreden en daar dan het beste uit zichzelf halen, vervolgens zou hij, na te zijn opgemerkt, een kleine groep voetsoldaten leiden. Hij zou het respect winnen van de andere leiders en toegelaten worden tot

hun innerlijke kringen. Vanaf daar was het maar een kleine sprong naar generaal. Het respect dat hij al had verworven bij de voetsoldaten zou alleen maar in zijn voordeel spreken. Hij was dan misschien niet de beste met een zwaard maar oefening baart kunst, alles kon hij leren.

Eilion greep naar een oefenzwaard, maar zijn vader hield hem tegen en overhandigde hem een boog met drie pijlen. 'Vandaag iets anders,' zei zijn vader met een glimlach. 'Laten we eens kijken hoe je het doet met een boog.' Eilion nam de boog aan. Teleurgesteld keek hij naar de gespannen pees en de houten pijlen in zijn handen. 'Ik wil oefenen met het zwaard. Ik wil infanteriegeneraal worden, net als jij,' protesteerde Eilion. Griffon legde een hand op Eilions schouder. 'Ik begrijp dat, zoon. Maar een goede krijger kent al zijn wapens. Probeer het eens. Wie weet ontdek je een verborgen talent.' Er werd een oefendummy op het veld gezet die als doelwit ging dienen voor Eilion. Zijn vader legde de basisprincipes van het boogschieten uit en toonde voor hoe je een pijl moest opleggen, de pees moest spannen en vervolgens de pijl moest afvuren. Griffon miste de dummy volledig en eindigde in de muur achteraan. Met een rood gezicht maakte hij plaats voor Eilion om het te proberen.

Eilion ademde diep in en zette zijn pijl op. Hij richtte zijn aandacht op de dummy en liet de pees los. De pijl

verliet de boog in een bijna perfect traject en raakte het doelwit precies in de buik. De twee andere pijlen raakten een arm en het voetstuk van de dummy. Eilions vader klapte en keek vol trots naar Eilion. 'Het spijt me, mijn zoon, maar ik moet bekennen: Je bent veel getalenteerder met de boog dan met een zwaard. Ik denk dat je een fantastische aanvulling zou zijn voor de boogschutters. Eerst een goede leermeester zoeken maar dat zal wel geen probleem moeten zijn. De sneeuwfeesten zorgen meestal wel voor nieuwe reizigers. Er zal toch wel een boogschutter tussen zitten.' Terwijl Eilion de boog vastgeklemd hield, luisterde hij naar zijn vaders geratel. De sneeuwfeesten kwam eraan. Hij zou bijna beginnen met trainen voor de meerspelen. Zijn team keek naar hem op als een leider, ze zouden samen voetsoldaten worden. Hoe zouden ze reageren als ze hoorden dat Eilion een boogschutter zou worden. Misschien zouden ze iemand anders kiezen als leider. Dat nieuws kon wachten tot na de meerspelen. Nadat de 'IJsratten' de overwinning hadden binnengehaald. Dat is het plan, eerst winnen en daarna het nieuws brengen. 'Eilion, luister je nog?' Zijn vaders stem klonk door Eilions gepieker heen. 'Wat is het laatste waar ik over sprak?' Eilion vond de grond opeens veel interessanter om naar te kijken. 'De winterfeesten?' zei hij zachtjes. 'Is dat een vraag of een antwoord?' Er klonk geen teleurstelling of woede door in zijn stem. 'Een antwoord.' Eilions stem nu al een stuk zekerder. 'Fout,

maar ik bewonder de eerlijkheid en zelfzekerheid. Ik zei dat we best naar huis gaan, Natla zal wel al terug zijn en Doda zal al zitten te wachten met het eten.'

Terwijl Griffon en Eilion terug naar huis wandelden, voelde Eilion een mengeling van trots en teleurstelling. Trots dat zijn vader zijn vaardigheden erkende en ze accepteerde, maar teleurgesteld dat zijn talenten waarschijnlijk niet zouden leiden tot de erkenning waar hij naar verlangde. Het respect van een infanteriegeneraal. De grootste overwinningen werden zelden toegeschreven aan de schutters.